

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Κύριε μου,

Σᾶς στέλλω ἀσημάτια περισσεύματα η ψυχία τραπέζης πρὸ πολλοῦ ἀποστρωθείσης, καὶ οἵτις ποτὲ φρίθουσα δὲν ὑπῆρξεν. Οὐδὲν ἀξιώτερον λόγου εὑροτε παρ' ἐμοί. "Ἄρ σᾶς φανῶσι λλαρ μηδαμήτια διὰ τὸν Χρόνον, φίγατέ τα.

Ἐν Περάϊ, 4 Δεκεμβρίου 1869.

Όλως ὄμιτερος
Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΟΡΓΑΞ.

(Ἀσματ.)

Πενθίμως ἔκελάδει:

Οἱ βύαξ τῶν βουνῶν,
Καὶ ἐσκίαζον οἱ κλάδοις
Τὸ φεῦμα σκοτεινόν.

Ἄκτις πλὴν αἰρνιδία
Τὰ κύματα χρυσοῖ,
Καὶ ἐντός των ἐμειδία
Εἰς ἄγγελος ὡς σύ.

Τὰ ἐπεκάσμ' ή Ίρις
Χρωμάτων ἀνθηῶν,
Καὶ ἦν ἀσυμάτων πλήρης
Ο φλοιός τῶν νερῶν.

Ως ἥλιος πλὴν ἐσπέρα,
Ἐστρέψθη ή ἀκτίς,
Κινδύνος ὁ γείμαρρος ἐπέρα
Διὰ νυκτὸς φρικτῆς.

Τὸ δρυμα ἐλύθη,
Παρηλόθεν ή χερά,
Καὶ ἔθραινον οἱ λίθοι
Τ' ἀφρίζοντα νερά.

Καὶ τῆς νεκρᾶς ἐρήμου
Ἄντηχησε φωνή,
Πῶς εἶναι ή ζωὴ μου
Ο βύαξ ποῦ θρηνεῖ.

ΝΥΞ.

(Κατὰ τὰ γαλλικὰ τῆς Κ. Γιαρράΐνου.)

Ἴδού ή ὥρα κατ' αὐτὴν μοὶ λύσονται τὰ χεῖλη.
Ο πέπλος ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν τόσων μου δεινῶν.
Ἄμπε τὸ ἀστρον τῆς νυκτὸς τὸ πῶτον ἀνυπείλη,
Ως ὅνθος ή καρδία μου ἀνοίγεται νυκτερινόν.
Ων νῦν βαθεῖα βασιλίς τοῦ σκότους, τῆς γαλήνης,
Εἰς τὴν σιγήν σου ἀντηχεῖ πᾶς τῆς καρδίας μου παλ-

[μάς.

Τὸ αἰσθημά μου ἀδύολον σὺ βλέπεις, σὺ μὲ κρίνεις
Ἄλλως ἀφ' δι τῶν πολλῶν ὃ ἀμβλυσττων ὀφθαλμός.

Σὺ μόνη τὸ μυστήριον γνωρίζεις τῆς καρδίας,
Ητίς γογγύζει ἐν σιγῇ ἐν ὧ τὸ χείλος μου γελᾷ.
Καὶ τῆς φιλοσοφίας μου ἡξεύρεις ὃ μανδύας
Πῶς εἶναι πρόσχημα ψευδεῖς, καλύπτον τραύματα

[πολλά.

Εἰς τὴν προστάτην μου σκιάν σταλάζει ἐλευθέρως
Τὸ δάκρυ μους ἀδρατον πικρὸς δὲ Θρῆνος ἀντηχεῖ.
Πρὸς σὲ δὲ πόνος δὲν σιγᾷ, δὲν κρύπτεται δὲρως
Οὐδὲν ὑποκρίνεται χαράν η ἀθυμοῦσά μου ψυχή.

Πίπτω μακρὰν τὸ ρόδινον τῆς πεφαλῆς μου στέμμα
Τοῦ πένθους σύρω εἰς αὐτὴν τὸ κάλυμμα τὸ μελανόν.
Κύπτει τὸ μέτωπον ὡχρὸν, κλίνει θολὸν τὸ βλέμμα,
Καὶ τὴν ὑπεροψίαν μου δὲρως κάμπτει ταπεινῶν.

Άλλ' ἤδη δὲ αὐγερινὸς προκύπτει εἰς τὸν αἰθέρα,
Καὶ η αὔρα πνέουσα ψυχρὰ μοὶ ἀναγγέλλει τὸ πρωτό.
Ἐντός μου νῦν ἐγείρεται διταν ἐκτὸς ημέρα.
Τὸ φεῦδος πάλιν ἀρχεται καὶ η ἐπίπλαστος ζωὴ.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΟΜΑ.

(Τὸ εἰκόνα φύλλου ξηροῦ.)

Εἰς ἀνθοδέσμας ἐκ χειρῶν
τοσούτῳ φίλων,
Ἄσσμον ἄχρουν καὶ ξηρὸν
Τί θέλει φύλλον;

Δὲν εἶναι δάφνη, προτὸν
Τοῦ Ἐλικῶνος·
Καὶ τὸ ἔξτρανε χιών,
Πνοὴ χειμῶνος.

Δὲν ἔπιε τὴν πρωΐνην
Μαίου δρόσον·
Άλλὰ πεσδὸν, ὑπὸ δεινῆν
Ἐτάκη νόσου.

Μύρον δὲν πέμπει εἰς οὐρανὸν
Οὐδὲ εὐωδίας,
Οὐδὲ σκιάζει τὸ πτηνὸν
Τῆς μελωδίας.

Δὲν ἔχει πράσινον, νεκρὸν
Ἐχει τὸ γρῦπα.
Καθεὶς τὸ φίπτει, καὶ πικρὸν
Εἴνει τὸ στόμα.

Τὸ σύρουσι κατὰ κρημνῶν
Χειμάρρων λίθοι,
Καὶ τοῦ στελέχους του γυμνὸν,
Κατεπατήθη.

Δὲν εἶναι φύλλον τῶν χρυσῶν
Καὶ τῶν ποικίλων.
Ἐκ τῆς καρδίας ἐκπεσδὸν
Εἴνει τὸ φύλλον.

Ἄροῦ τὸ οὐδωρ τῆς πηγῆς
Δὲν τὸ ηδύνει,
Οὐδὲν ἔχει κλάδον ἐπὶ γῆς
Χλωρὸν νὰ μείνῃ.

Ἄφ' οὐ κρυπτὸς ἀνιλεῖς
Τὸ τρώγει σκώληξ,
Καὶ διερράγει τῆς ζωῆς
Αὐτοῦ πομφόλυξ.

Άφ' οὖ τὸ ἡρπασε στροφὴ
Σφοδρῶν ἀνέμων,
Ὄ, ἄφες, ἄφες νὰ ταφῇ
Εδῶ εὐδαιμόν.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΟΜΑ ΝΕΑΣ.

Τὸ ρόδον κοσμοῦσιν ἀμίμητα κάλλη,
Τὸ ίον σεμνότης κοσμεῖτ ἀλλὰ ποίου
Ἐνοῦν ἀμφοτέρων τὰς χάριτας, θάλλει
Καλδὺν ὡς τὸ ρόδον, σεμνὸν ὡς τὸ ίον;

ΣΥΜΒΟΓΛΑΙ.

(Ἄσμα)

Μ' εἶπαν τὸ ἄνθη τοῦ Ματου·
—Φύγε βάσκα τοῦ βίου·
Καὶ φροντίδων ἀφορμάς,
Κ' ἔλα νὰ στρωθῆς 'ς ἐμῆς·

Μ' εἶπαν τὰ χλωρά μου δάση·
—Πρὶν τὸ γῆρας νὰ σὲ φθάσῃ,
Ἄφες τύρην καὶ βοήν
Κ' ἔλα νὰ γερῆς ζωήν.

Μ' εἶπαν καὶ οἱ δρυθαλμοί σου·
—Τὰ βιβλία σου θρηνήσου,
Κ' ἔλα νὰ γενῆς σοφός
Σ' τῶν βλεμμάτων μας τὸ φθέ.

Κ' ἔγώ ἔρριψκ βιβλία,
Κ' ή φροντίς μου εἶναι μία,
Νὰ ζῶ, ἀγγελες χρυσέ,
Μὲ τὴν φύσιν καὶ μὲ σέ.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗ.

(Ἐκ τοῦ Χρόνου, Ημερολογίου ἑκδοθέντος τὸ 1870 ἔτος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ Σ. Ανδρεάδη.)

ΔΕΙΠΝΟΝ ΚΛΕΠΤΩΝ. Ιδρυτὴς καὶ ἀρχηγέτης τοῦ μεγάρου ἐν ᾧ συνεδριάζει ἡ ὅμιλος τῶν κλεπτῶν τοῦ Λονδίνου εἶναι ὁ Νέδ Βρίγκτ, παλαιὸς κλέπτης καὶ πυγμάχος, πρὸ πολλῶν χρόνων ἐγκαταλείψας τὰ ἔντιμα ταῦτα ἐπειγγέλματα. Τὴν σήμερον ὁ Νέδ Βρίγκτ, κάτοχος ὧν μικρᾶς τινος περιουσίας, προσπαθεῖ νὰ διπλανᾷ αὐτὴν εἰς ἕργα θηθικῆς τε καὶ φρελανθρωπίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτο ἐγένετο ιδρυτὴς ἐν Λονδίνῳ ἑδομαδικίου δείπνου, ἐν ᾧ οἱ φυστυχεῖς κλέπται εἰσὶ βέβαιοι ὅτι θέλουσιν εὔρει μετρίαν μὲν διατροφὴν, ἀλλ' ὅμως καθηρόχν καὶ ἀφθονον. Τὸ δεῖπνον τοῦτο χρησιμεῖται ὡς τις πρόβασις, ἵνα οἱ πεπλανημένοι οὗτοι ἀκούσωσιν ὑγιεῖς λόγους καὶ ἐκτραπῶσιν οὕτω τῆς σκολιας; διδοῦ.

Οἱ δροι, ὑφ' οὓς γίνονται δεκτοὶ ἐν τῷ δείπνῳ αὐτῷ, εἰσὶ λίστα περιωρισμένοι. Δὲν ἀρκεῖ νὰ προσποιεῖθη τις ὅτι ἔκλεψε, πρέπει πράγματι νὰ ἔκλεψεν, ἔστω καὶ ἀπαξὲ μόνον. Διὰ τοῦτο πᾶς δστις παρουσιασθῇ ὑποθέλλεται εἰς ἔξετασιν, ἥτις θέλει πάραντα ἔξαριθμοι, ἐὰν ὁ παρουσιασθεὶς ἥνται ἀξιος νὰ εἰσέλθῃ, *dignus intrare*.

Τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔξετάζει, τοσοῦτον καλῶς γινώσκει τὰ ἡθη ἀπασῶν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ φυλακῶν, ώστε ἀρκεῖ ν' ἀποταλῇ εἰς τὸν ἔξεταζόμενον δύο ἡτρεῖς μόνον ἔρωτήσις, ὡς π. χ. «Εἰς ποίαν φυλακὴν ἔφυλακισθης; —Διὰ ποίαν αἰτίαν; —Πῶς ἔζης ἐν αὐτῇ; » ἵνα πάραντα ἀναγνωρίσῃ τὸν ἀληθῆ κλέπτην ἀπὸ τοῦ αὐθάδους, ὅστις ἡθελει σφετερισθῆ τὸν τίτλον αὐτόν.

Τὸ δεῖπνον προσφέρει ὁ Νέδ Βρίγκτ ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἀμφοτέρων τῶν φύλων τὰ πρόσωπα. Ήμεῖς θέλομεν περιορισθῆ νὰ περιγράψωμεν δεῖπνον ἀνδρῶν, εἰς δὲ εὐτυχήσαμεν νὰ παρευρεθῶμεν.

« Οὐ πόταν οἵ προσκεκλημένοι ἐπείσθημεν δτι πρέπει νὰ καθήσωμεν, παρετέθη ἀφθονος ζωμὸς ἐν μέσῳ ἐνθουσιαστικῶν κρουγῶν τῆς διηγύρεως. Ἐκαστος ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ κατόπιν περιερέθησαν πέριξ τῆς αἰθούσης πινάκια πλήρη ἀρτου. Τότε ἐπῆλθεν ἀκραγαντα καὶ σιωπὴ, δρειλομένη εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς καταπόσεως. Αξιοθέμαστον ἦτο τῷ δυτὶ τὸ νὰ βλέπῃ τις φαιδρυνόμενον τὸ πρόσωπον ἀπάντων τῶν πειναλέων τούτων κλεπτῶν.

Τοῦ δεῖπνος παρατωθέντος καὶ τῶν κοχλιαρίων σφριγιρεθέντων, ὁ κ. Νέδ Βρίγκτ παρῆλθεν ἐπὶ τὸ βῆμα, ἵνα προσενέγκη, δίκην ἐπιδορπίου, εἰς τοὺς παρ' αὐτοῦ προστατευομένους μικράν τινα διδαχήν. Ήρετο λοιπὸν λέγων εἰς αὐτοὺς ὅτι ἀστυνομικά τινα ὅργανα παρεισελθόντα ἐν τῷ τελευταίᾳ συνεδριάσει εἰχον συλλάβει δύο τῶν παρενοριπομένων, δτι τοῦτο ἐλύπησεν αὐτὴν σφριγῆ, ἀλλ' ὅτι κατέβαλε πάταν προπάθειαν ἵνα ἀπελευθερώσῃ αὐτούς, καὶ δτι δεῖπνος ἡθελει πράξεις οὗτως. Τὸ προσίμιον αὐτὸ μεγάλως ἐπέτυχε καὶ ἡγειρε κρουγάς ἐπιδηματικίας.

Ἄρου δὲ ὁ βῆτωρ ἐκέδητον ὑπὲρ ἔχυτοῦ τὴν καρδίαν τοῦ ἀκροατηρίου, διηγήθη εἰς αὐτοὺς πῶς ἔσωσε νεάνιδά τινα ἥτις ἐπνίγετο, καὶ τὰς προσπικάς του ἐντυπώσις κατὰ τὴν θυνάτωσιν ἐνὸς τῶν κλεπτῶν κλέουμένου Λάκτευ, θν ἀπεκντες ἐγγόριζον. Ή βραχεῖς αὗτη διηγήστις ἐνέπλησε τὴν διηγήσει μακρῆς τίνος μελαγχολίας.

Τελευτῶν τὸν λόγον του ὁ κ. Νέδ Βρίγκτ ἐδήλωσεν, δτι ἔάν τις τῶν παρενοριπομένων ἐπειθύμει νὰ ἐπενέλθῃ εἰς τὴν εὐθείαν δόδον, ἥκει νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπαύριον πρωτίν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ δτι ἡθελε προσπαθήσει πάση δυνάμει νὰ εἰσχάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν δόδον τῆς ἀρετῆς.

Μετὰ τοῦτο ὁ συνεδρίας διελύθη καὶ ἡ ἔξοδος ἐγένετο ἐν πάσῃ εὐταξίᾳ, ἐν μέσῳ ἀστυνομικῶν κλητήρων φρουρώντων τὴν θύραν. Τινὲς τῶν ἀκροατῶν παρίσταντο λίγην συγκεκινημένοι ἐκ τῶν λόγων, αὖς ἡκουσαν. Ήφ' δσον δὲ ἐλάττει ὁ ζενίζων αὐτούς, οἱ πλεῖστοι τῶν κυρίων αὐτῶν εἰχον ἀναπληρώσει αὐτοὶ οὗτοι τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰχον τιμωρήσει τοὺς φλυάρους καὶ τοὺς ταραχοποιούς. Κλέπτης δέ τις, ρίψας τελμάχιον ἀρτου ἐν τῷ αἰθούσῃ, παραδειγματικῶς ἐπεπλήθη ὑπὸ τῶν συντρόφων του. »

(Ex τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ ΔΙΚ.